

Hồi 32

Dĩ Độc Trĩ Độc

Thạch trại chủ giận dữ quát:

- Tặc nhân ... Người là ai mà dám xen vào chuyện của Thạch mỗ?

- Thạch trại chủ muốn biết gì ? Ta là người được điều đến lấy cái mạng của người với giá một nén bạc.

- Người ...

Thạch trại chủ cười gằn:

- Một nén bạc mà người tự tước bỏ mạng của mình. Nếu người vì một nén bạc thì hãy theo Thạch mỗ. Ta có thể cho người trăm nén vàng.

- Rất tiếc Mộ Chí Cừu lại thích một nén bạc hơn.

Nghe Chí Cừu nói, Quân Tùm ngơ ngác. Y nhìn sang Mộng Hoa Hoa:

- Muội muội. Sao lạ vậy nhỉ?

- Huynh muốn nói gì?

- Một nén bạc với một trăm nén vàng, thế mà vị đại ca kia lại chọn một nén bạc. Chỉ có những đại hiệp không xem trọng ngân lượng mới như vậy thôi.

- Thế còn huynh?

- Huynh à....

Quên Tùm lưỡng lự.

Hoa Hoa cau mày:

- Huynh phải nói thật đấy nhé.

- Nếu là huynh thì huynh chọn trăm nén vàng rỗng.

Hoa Hoa hừ nhạt.

Quân Tùm lúng túng:

- Muội muội đừng hiểu lầm huynh. Một trăm lạng vàng rỗng thì phải hơn một nén bạc rồi, nhưng với gã Thạch trại chủ kia thì huynh không cần đâu.

Nàng lườm Quân Tùng rồi dỗi mắt trở lại Mộ Chí Cừu và Thạch trại chủ.

Thạch trại chủ vô hình chung nhận ra Mộ Hoa Hoa. Mắt y vừa nhận ra dung diện của nàng liền đóng dinh tưởng chừng muốn thâu tóm nàng vào đôi con người sòng sọc.

Đôi chân mày vòng nguyệt thanh tú và sắc xảo của Hoa Hoa thoát cau lại bởi cái nhìn dung tục của họ Thạch. Quân Tùng nhỏ giọng nói:

- Y đang nhìn muội muội kìa. Có thể y mới thấy muội muội đẹp hơn tất cả những thiếu nữ ở trấn Hắc Long Giang này.

Hoa Hoa nghiêm giọng nói:

- Huynh muốn nói gì vậy?

Nàng vừa nói vừa liếc Quân Tùng.

Thạch trại chủ định nhìn lại Mộ Chí Cừu. Y cao hứng nói:

- Ta có thể đem cho người năm mươi lạng nữa, để người giúp ta một việc.

Chí Cừu cướp lời gã:

- Lấy cái đầu của người ư?

- Hừ... rượu uống người chê muốn uống rượu phạt. Người dám khuấy nhiễu Thạch mỗ là đã ngang nhiên khiêu khích đại sư huynh Bội Phân Phân của ta rồi. Nhưng để xem bản lĩnh của người thế nào mà dám ngang tàn như vậy.

Thạch trại chủ lòn tay ra sau lưng rút đôi búa, múa vùn vụt. Đôi búa cũng nặng non hai trăm cân thế mà trong tay Thạch trại chủ nó nhẹ như tơ hồng.

Trong khi y múa đôi búa thì Mộ Chí Cừu rút kiếm, hướng mũi kiếm xuống đất. Tư thế của y thật khoan thai, chẳng có vẻ gì vội vã hay khẩn trương trước sự hung hãn của đối phương.

Thạch trại chủ thét lớn một tiếng thét lớn:

- Nằm xuống.

Y vung búa lao tới Mộ Chí Cừu.

Có lẽ họ Thạch không biết trước mặt mình là một Sát Thủ Kiếm Vương nên mới tỏ lộ hung hãn để thị uy. Trong tâm tưởng y mơ hồ cảm nhận gã kiếm thủ kia là một tay kiếm có vẻ oai phong nhưng cũng chỉ là một người vô danh tiểu tốt.

Đôi búa của họ Thạch trại theo một thế Thuận Thủy Thôi Chu chém một nhát quyết định tưởng như muốn bỏ thân pháp đối phương thành ba mảnh.

Nhưng nếu chiêu thức của họ Thạch dụng cương mãnh chủ động tập kích đối phương thì bộ pháp của Mộ Chí Cừ lại thần kỳ ảo diệu. Chí Cừ bước lách sang một bên, và mũi kiếm nhanh hơn một cái chớp mắt điểm vào yết hầu Thạch trại chủ với thức Lăng Tử Hồi Đầu (người trai ra đi đã quay đầu lại).

Thế kiếm của Mộ Chí Cừ thật tuyệt diệu và vô cùng chuẩn xác gần như cùng một nhịp với với đôi búa của Thạch trại chủ. Cuộc giao thủ giữa Thạch trại chủ và Mộ Chí Cừ chỉ diễn ra đúng trong một thức đã phân định thắng bại.

Mũi kiếm nhọn hoắt, bén như lá lúa đã xuyên qua yết hầu họ Thạch nhưng gã vẫn chưa tin vào mắt mình.

Chiêu kiếm thần kỳ của họ Mộ Chí Cừ khiến cho bọn lâu la của họ Thạch đứng sững sốt. Tất cả bọn chúng đều giương to hai mắt nhìn chủ tướng trong thế đứng khòm khòm, hai tay vẫn nắm cứng cán búa.

Chí Cừ rút kiếm lại.

Đôi búa của họ Thạch mới chịu rời khỏi tay rơi xuống đất.

Một vòi máu phun ra từ yết hầu gã.

Mộng Hoa Hoa nhú mày nói:

- Kiếm pháp của Mộ Chí Cừ đúng là tử kiếm.
- Muội muội biết vị huynh đài này?

Cái chết quá khiếp đảm của Thạch trại chủ khiến cho bọn lâu la hồn siêu phách lạc. Vẽ hung hãn ban đầu đã biến mất. Mà thay vào đó là sự hốt hoảng của bầy dê non yếu đuối. Bọn chúng thối liên tục ba bốn bộ rồi không bảo nhau cùng quay lưng bỏ chạy toán loạn.

Khi bọn lâu la đã đi hết rồi, Chí Cừ mới nhìn lại Dương Quân Tùng. Chạm vào ánh mắt với sắc na của một sát thủ, Quân Tùng không khỏi giật mình, bối rối.

Y ngập ngừng nói:

- Đa tạ đại ca đã ra tay.

Chí Cừ nhìn Quân Tùng chằm chằm.

Ánh mắt của Chí Cừ khiến Quân Tùng bối rối hơn. Y già già cười nhưng lại nghĩ thầm:

- “Quân Tùng đâu phải là một món ăn đặc khẩu mà hạ nhìn ta ghê như vậy”.

Y vừa cười vừa nói:

- Đa tạ đại ca.

Mộ Chí Cừ bước tới trước mặt gã.

Quân Tùng càng bối rối hơn, mắt nhìn vào mũi kiếm, chân thì thối hai bộ. Y gượng cười:

- Tại hạ không phải hạng người như gã kia đâu.

Chí Cừ nhíu mày:

- Hạ lão đệ không nhận ra Mộ huynh à?

Quân Tùng gật đầu. Câu nói của Chí Cừ càng khiến tò mò và ngạc nhiên. Y cố moi trong đầu xem đã gặp Chí Cừ ở đâu, nhưng moi mãi cũng không ra. Quân Tùng nghĩ thầm:

- “Có thể vị đại ca này biết mình mà mình không biết ý. Biết đâu vị đại ca đây đã từng thưởng lãm những món ăn đặc khẩu mà mình đã từng nấu ở tửu điểm Trung Châu”.

Ý nghĩ đó khiến Quân Tùng hào hứng nói:

- À... Tiểu đệ nhớ ra rồi. Huynh đã từng thưởng thức món ăn đặc khẩu ở tửu điểm ngoại thành Trung Châu phải không? Tiểu đệ sẵn sàng trở tài chế tác những món ăn còn tuyệt hảo hơn để thết đãi huynh.

- Hạ lão đệ sao vậy? Mới cách xa một thời gian ngắn mà Hạ lão đệ như biến thành một người hoàn toàn khác.

- Ó...

Hoa Hoa nhìn Chí Cừ:

- Tôn giá nghĩ Dương huynh đây là Tiểu Thần Toán Tử Hạ Quân Bình?

Chí Cừ nhìn qua nàng:

- Y không phải là Tiểu Thần Toán Tử Hạ lão đệ?

Hoa Hoa khẽ gật đầu.

Chí Cừ sa sầm mặt:

- Sao...

- Sự thật là như vậy đó.

Chí Cừ tra kiếm vào vỏ:

- Ta không thể tin mắt mình được nữa. Tại sao hai người giống như vậy chứ?

Y nhìn lại Quân Bình:

- Hạ lão đệ... Sự thật như cô nương đây nói chẳng?

- Tôn giá.... Quả thật tại hạ họ Dương, tục danh Quân Tùng, chứ không phải là Tiểu Thần Toán Tử như tôn giá nghĩ.

- Ta không thể tin vào mắt mình nữa.

- Bây giờ Quân Tùng biết nói những chuyện người giống người ly kỳ như vậy. Nếu đúng là tại hạ giống Tiểu Thần Toán Tử thì nhất định phải tìm ra huynh ấy mới được.

Nhìn Quân Tùng bằng ánh mắt xét nét, Chí Cừu nói:

- Sự thật trên đời có người giống người như hai giọt nước sao?

- Quân Tùng cũng đang thắc mắc điều đó.

Chí Cừu nhíu mày:

- Nếu Dương huynh đệ không phải là Hạ Quân Bình, nhưng lại giống Quân Bình như hai giọt nước, thì phải cẩn trọng đó. Nếu ta cũng còn lầm thì lão Độc Chủ Hành cũng sẽ lầm.

Y quay lại lão trượng Khấu Thừa Phụ, từ tốn nói:

- Tại hạ đã làm xong nhiệm vụ của mình.

Khấu Thừa Phụ nhỏ giọng nói:

- Kiếm thủ hãy lưu lại để mọi người cùng tỏ chút lòng biết ơn với người.

- Tại hạ đã nhận đủ một nén bạc không dám làm phiền. Cáo từ!

Y nhìn lại Mộng Hoa Hoa:

- Vị Dương đệ đây chắc chắn sẽ gặp nguy, cô nương bảo trọng.

Chí Cừu dứt lời quay lưng. Quân Tùng muốn hỏi ý mình sẽ gặp những nguy hiểm gì thì Chí Cừu đã trở kinh thuật siêu phàm băng đi rồi.

Quân Tùng lúng túng nhìn sang Hoa Hoa.

- Muội muội... sao vị đại ca kia nói huynh sẽ gặp nguy? Mà những nguy hiểm gì chứ?

- Huynh gặp nguy bởi vì huynh giống Tiểu Thần Toán Tử Hạ Quân Bình.

- Vậy bây giờ huynh phải làm sao? Chẳng lẽ bắt chúc muội muội trùm khăn che kín chân diện của mình?

Hoa Hoa liếc Quân Tùng:

- Có nguy hiểm nào đến với Dương huynh thì muội cũng không lo.

Quân Bình tròn mắt nhìn nàng:

- Sao... muội không lo cho huynh nữa à? Thế thì huynh tiêu mạng rồi. Cái lão già đó sẽ đến tìm huynh. Ôi cha ời, chắc huynh phải dụng đến kế sách quệt lọ vào mặt mình quá.

Nàng cười khẩy, nói:

- Huynh làm như vậy để tự biến mình thành cái dít chảo ư? Tội nghiệp cho diện dung mỹ nam tử của huynh. Huynh đừng quên bây giờ đã là hậu nhân của Thiên Ma Cốc chủ Vô Ngã đại sư và Ngọc Diện đạo cô. Trong tay huynh còn có Dương Ma Bửu Kiếp. Nghe nguy khó đã hốt hoảng, xem chừng Thiên Ma Cốc chủ chọn lầm huynh để kế nhiệm người nói đó.

Quân Tùng ngây người:

- Ờ... Huynh quên mất, nhưng huynh thích được an toàn hơn.

- Muốn bình an thì hãy tự hủy dung diện của huynh trước đã.

Quân Tùng lắc đầu:

- Huynh...

Y buông một tiếng thở dài:

- Được rồi.... Huynh sẽ không ngại nữa, chỉ cần có muội bên cạnh.

- Không.... Huynh phải tự lo một mình. Hoa Hoa còn có chuyện phải làm.

Quân Tùng hốt hoảng:

- Muội bỏ huynh à?

- Muội có việc cần phải làm trước đã.

- Muội đi đâu cho huynh theo với?

- Không tiện đâu.

- Ờ.... Còn Uyên Ương Tâm Pháp... Sao lại không tiện?

- Muội nói không là không. Khi nào xong việc, muội sẽ tự tìm huynh. Huynh bảo trọng.

- Muội muội muội.... Đừng đi mà....

Quân Tùng mãi đối đáp với nàng mà quên bằng chảo dầu sôi, đến khi chảo dầu cạn đến độ cháy chảo bốc mùi khét, y ,mới giật mình thốt:

- Ô... chết rồi....

Như thành thói quen hửi mùi khét, Quân Tùng hối hả rút củi và tìm nước đổ vào chảo. Khi y làm xong thì Hoa Hoa bỏ đi rồi.

Quân Tùng không thấy Hoa Hoa hối hả nhìn quanh. Y gất gỏng hỏi Khấu Thừa Phu trưởng lão:

- Khấu trưởng lão.... Hoa Hoa muội muội có vắng bố đâu rồi?

- Ô... Lão phu thấy nàng bỏ đi về hướng này nè.

- Sao lão trượng không cản Hoa Hoa lại?

- Vị cô nương đó đi nhanh quá, lão không kịp nói.

- Hoa Hoa bỏ đi thế thì chết vắng bố rồi.

Quân Tùng không còn màng đến ngày hội của bá tánh trấn Hắc Long Giang cũng như những món ăn mà y muốn chế tác để trở tài mà hối hả chạy theo hướng Khấu Thừa Phụ chỉ.

Mọi người ngơ ngẩn nhìn theo Quân Tùng.

Trong khi đó Quân Tùng vừa chạy vừa hét gọi:

- Muội muội ...

--- 000 ---

HẾT TẬP 5